

Fa unes setmanes vaig assistir a un debat sobre cristianisme i ciència. La sala plena a vessar per centenars d'assistents i això m'ha fet pensar en el gran grup minoritari que es planteja on va la civilització actual, si va perdent les referències espirituals i només confia o creu en els bens materials?

Quin és el motor del nostre viure?

Com ja us tinc acostumats, em recolzo amb un escrit del P. Llunell: "Com és la civilització actual? És una civilització sense misericòrdia a on manen els diners, els mercats, la competitivitat, el fracàs dels dèbils, el triomf dels forts. En una civilització com aquesta correm el risc d'oblidar què significa ser humà. Cada cop sembla més normal viure per guanyar, per posseir, per triomfar, per dominar. Qui pensarà en créixer com a persona i ser cada dia millor, en una cultura on sembla prohibida la pietat, el perdó, o qualsevol mostra d'afecte per al que pateix? Està emergint entre nosaltres un home intel·ligent, hàbil, organitzat, però sense cor, sense consciència, sense profunditat. Un home sense inquietud espiritual i sense preguntes."

Avui, referint-se a Jesús, sentim la veu que ens diu: "Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo", i si escoltem el que ens diu Jesús, segons els Evangelis, veurem que podem desvetllar l'esperança orientant-nos vers una vida amb més sentit espiritual estant atents a les persones, començant per les que tenim més a prop, sense oblidar els que s'ho passen malament i posar-los en primer terme.

Escolteu-lo! Sí, també avui que tenim una ciència magnífica en molts aspectes, el cristianisme, o sigui el missatge de Jesús, ens pot ajudar a humanitzar l'espiritualitat d'aquests avenços, com va fer ell fa dos mil anys a la societat on va viure, donant importància a les persones fins hi tot per damunt de la llei establerta que, com avui, i tornant a Llunell: "Hi ha gent que en la seva vida dona més importància a la llei, al lloc sant -el temple- al culte religiós, a les imatges, als capellans, al papa, a tal o qual representació de Déu...etc. Però no acabem d'acceptar que el determinant és que sigui Jesús i la veritat de Jesús, la llum i el motor de la nostra vida..., El que sí és decisiu, cristianament parlant és: l'apropament o la indiferència davant dels que pateixen i s'ho passen malament. ¿Ens hi apropem amb voluntat d'ajuda o bé els defugim perquè som covards i egoistes?"

Torno al començament de l'escrit perquè seria un error quedar-nos en visions catastròfiques. La força de l'esperit és dins nostre i fa que, per amor, el món avanci. Per mi va ser una alenada d'esperança veure l'interès de tanta gent pel debat "cristianisme i cultura", gent compromesa en molts sectors, gent que no cercaven les aparences ni el lluïment ni la comèdia estúpida, per això ja hi ha altres fòrums.

En segueix dient el P. Llunell; "Les esglésies no semblen respondre al que espera i necessita l'home modern. Les seves doctrines sonen a abstraccions que ja no interessin a ningú. Els seus esquemes mentals, costums i tradicions són coses del passat. Qui pot desvetllar l'esperança?"

Tenim un missatge ben concret en el relat evangèlic, el que cal és que tots i cadascun sapiguem escoltar i posar ànima i honestedat, perquè l'esperança vagi més enllà, per la millora del progrés com a persones.